

Cartea lui Daniel - Numărul treisprezece

Secretul zilelor de pe urmă

Jeff Pippenger

2023-12-08

Daniel, capitolul doi, reprezintă al doilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. În această calitate, el reprezintă al doilea dintre trei teste, prezentate ca: un test alimentar, urmat de un test vizual și, în final, un test de turnesol. Toate cele trei teste, care sunt totodată repere profetice, se regăsesc în solia primului înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. La fel ca în cazul primului înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece, Daniel, capitolul unu, cuprinde, de asemenea, toate cele trei teste.

Al doilea test, sau solia îngerului al doilea, începe la sfârșitul primului test. Capitolul doi urmează capitolului unu. Concluzia celui de-al doilea test marchează începutul celui de-al treilea test, fără întrerupere. Perioada de timp reprezentată de al doilea test a fost simbolizată de cei șaptezeci de ani ai robiei lui Daniel, care au început odată cu cucerirea lui Ioiakim și s-au încheiat odată cu decretul lui Cir. Pe măsură ce se apropia sfârșitul acelor șaptezeci de ani, Daniel a recunoscut, prin Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, că sfârșitul urma să vină.

În anul întâi al lui Dariu, fiul lui Ahașveroș, din neamul mezilor, care a fost făcut împărat peste împărăția haldeilor; în anul întâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor despre care venise cuvântul Domnului către prorocul Ieremia, că El avea să împlinească șaptezeci de ani în pustiirile Ierusalimului. Daniel 9:1, 2.

Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă, care recunoaște semnificația simbolică a celor șaptezeci de ani de captivitate, iar această recunoaștere are loc cu puțin înainte de încheierea celor șaptezeci de ani simbolici. Poporul lui Dumnezeu a înțeles corect captivitatea de șaptezeci de ani, dar ceea ce reprezintă Daniel este înțelegerea că acei șaptezeci de ani reprezintă perioada profetică de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală. Pentru Daniel, acei ani s-au încheiat odată cu decretul lui Cirus, care, în zilele din urmă, reprezintă legea duminicală din Statele Unite.

Cu puțin înainte de legea duminicală, poporul lui Dumnezeu este trezit la înțelegerea profetică reprezentată de cei șaptezeci de ani simbolici. Acei ani simbolici au început cu Ioiachim, care reprezintă 11 septembrie 2001, când, odată cu venirea Islamului celui de-al treilea Vai, îngerul cel puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, s-a pogorât și a vestit căderea Babilonului. Căderea Babilonului reprezintă solia celui de-al doilea înger, iar la 11 septembrie 2001 a început a doua perioadă de încercare pentru cei care au mâncat cartea ascunsă care se afla în mâna îngerului. Acea perioadă, reprezentată de cei șaptezeci de ani simbolici, continuă până la legea duminicală.

Pe măsură ce sfârșitul se apropie, așa cum este tipificat de Daniel în anul întâi al lui Darius, poporul lui Dumnezeu este trezit pentru a înfrunta testul chipului fiarei. Ei au înțeles anterior unele dintre adevărurile asociate testului chipului fiarei, dar partea pe care ajung să o înțeleagă chiar

Înainte de încheierea perioadei profetice a celui de-al doilea înger a fost ascunsă în întuneric. Pe când Daniel studia Cuvântul profetic al lui Dumnezeu și apoi a devenit conștient de semnificația celor șaptezeci de ani, el a fost condus la rugăciune, întocmai cum fusese condus la rugăciune când a devenit conștient de amenințarea de viață și de moarte a lui Nebucadnețar cu privire la visul său despre chip. În capitolul nouă din Daniel, ca și în capitolul doi, pe când Daniel se ruga, el a primit lumină profetică.

Da, pe când vorbeam în rugăciune, chiar omul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenia de la început, venind în zbor iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. Și m-a înștiințat, și a vorbit cu mine, și a zis: O, Daniele, am venit acum să-ți dau pricepere și înțelegere. Daniel 9:21, 22.

„Priceperea și înțelegerea” dăruite lui Daniel pe când se ruga sunt în consonanță cu rugăciunea lui din capitolul al doilea.

Atunci Daniel s-a dus la casa lui și le-a făcut cunoscut lui Hanania, lui Mișael și lui Azaria, tovarășii săi, lucrul acesta: ca ei să ceară îndurări de la Dumnezeul cerurilor cu privire la această taină; pentru ca Daniel și tovarășii lui să nu piară împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie de noapte. Atunci Daniel a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor. Daniel 2:17-19.

Rând peste rând, cele două rugăciuni ale lui Daniel sunt aceeași rugăciune. Amândouă sunt rostite în cadrul unei istorii care reprezintă în mod simbolic testul vizual al celui de-al doilea înger, care se petrece între 11 septembrie 2001 și legea duminicală iminentă. Având asupra sa amenințarea iminentă cu moartea din partea lui Nebucadnețar și cunoașterea profetică atât a celor șaptezeci de ani ai lui Ieremia, cât și a jurământului "de șapte ori" al lui Moise, Daniel rostește rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, cerând totodată ca Dumnezeu să-i descopere taina profetică finală a profeției biblice. Taina pe care Ioan o identifică drept Descoperirea lui Isus Hristos.

În capitolul al nouălea, Daniel se află la tranziția dintre două împărății. Babilonul tocmai a căzut mezilor și perșilor, căci este anul întâi al lui Darius, ceea ce situează poporul lui Dumnezeu, în zilele de pe urmă, la punctul de tranziție care a fost marcat de mișcarea primului înger și, de asemenea, de mișcarea celui de-al treilea înger.

Mișcarea filadelfiană a milleriților a trecut la Laodicea în 1856, iar mișcarea laodiceană a Future for America trece la mișcarea filadelfiană la sfârșitul celor trei zile și jumătate în care este moartă pe ulița din capitolul unsprezece al Apocalipsei. Testul pe care mișcarea filadelfiană a milleriților nu l-a trecut, între 1856 și 1863, a fost în legătură cu doctrina „celor șapte vremi”.

Proba pentru mișcarea laodiceană a Future for America se referă la necesitatea recunoașterii stării sale de împrăștiere și apoi la intrarea în rugăciunea și experiența din Leviticul douăzeci și șase. Daniel se afla la momentul de tranziție dintre imperiile Babilonian și Medo-Persan și chiar înainte de sfârșitul perioadei de șaptezeci de ani, care este marcată de decretul lui Cyrus. Cei șaptezeci de ani constituie contextul rugăciunii lui Daniel, iar cei șaptezeci de ani reprezintă „cele șapte vremuri” ale lui Moise. Ambele rugăciuni ale lui Daniel se aliniază cu momentul de tranziție care este marcat de „cele șapte vremuri” în mișcarea primului înger și, de asemenea, în mișcarea celui

de-al treilea înger.

„Taina” care i se descoperă lui Daniel este revelarea chipului lui Nebucadnețar. „Taina” chipului lui Nebucadnețar în zilele din urmă este că acesta reprezintă opt împărății, nu patru. În articolele anterioare care se află în categoria „Al optulea este dintre cei șapte”, acest adevăr a fost deja prezentat. În cadrul acelei taine se află descoperirea punctului de tranziție când sosește al optulea, care este dintre cei șapte. „Taina” chipului lui Nebucadnețar este confirmarea învierii cornului adevăratului protestantism și a cornului republicanismului. Ambele acele învieri identifică faptul că fiecare corn este al optulea, dar este dintre cei șapte; iar tranziția de la al șaselea la al optulea a ambelor coarne are loc în contextul profetic al unei încercări asociate cu „de șapte ori” al lui Moise. Tranziția are loc, așa cum este reprezentată în Daniel, chiar înaintea decretului lui Cir, care reprezintă decretul legii duminicale în Statele Unite. Apoi, la legea duminicală, în mișcări rapide, rana de moarte a papalității este vindecată, pe măsură ce papalitatea devine al optulea cap, care este dintre cele șapte, întrucât și ea trece printr-o tranziție profetică, așa cum este reprezentată de chipul lui Nebucadnețar din Daniel capitolul doi.

De aceea Daniel a intrat la Arioc, pe care împăratul îl rânduse să-i omoare pe înțelepții Babilonului; s-a dus și i-a zis astfel: Nu nimici pe înțelepții Babilonului; adu-mă înaintea împăratului și îi voi face cunoscută împăratului tâlcuirea. Atunci Arioc l-a adus în grabă pe Daniel înaintea împăratului și i-a zis astfel: Am găsit un om dintre robii lui Iuda, care va face cunoscută împăratului tâlcuirea. Împăratul a răspuns și i-a zis lui Daniel, al cărui nume era Belteșatar: Ești tu în stare să-mi faci cunoscut visul pe care l-am văzut și tâlcuirea lui? Daniel 2:24-26.

Odată ce lui Daniel i-a fost descoperită taina, sunt menționate ambele sale nume, ceea ce indică faptul că el reprezintă poporul legământului, care în zilele de pe urmă tocmai a intrat în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. El își manifestă caracterul de slujitor al lui Dumnezeu, cerând ca nimeni să nu fie ucis din pricina neputinței de a înțelege „taină”. Caracterul său este pus în contrast cu Arioc, un slujitor al lui Nebucadnețar, care caută să-și aroge meritul în fața regelui pentru găsirea lui Daniel. Daniel identifică apoi deosebirea dintre adevărata manifestare profetică și cea a înțelepților babilonieni, atunci când răspunde întrebării lui Nebucadnețar cu o întrebare și, apoi, spre deosebire de Arioc, nu se folosește de înțelegerea „tainei” pentru a se promova pe sine, ci Îl înalță pe Dumnezeul cerului.

Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis: Taina pe care a cerut-o împăratul nu pot s-o arate împăratului nici înțelepții, nici astrologii, nici magii, nici ghicitorii; dar este un Dumnezeu în ceruri care descoperă tainele și face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce are să fie în zilele de pe urmă. Visul tău și vedeniile capului tău, pe când erai în patul tău, sunt acestea. Daniel 2:27, 28.

Daniel își începe prezentarea „tainei”, identificând-o ca pe o „taină” care explică ceea ce va fi în zilele de pe urmă. Taina istoriei ascunse a celor șapte tunete identifică ceea ce va fi în zilele de pe urmă. Chipul lui Nebucadnețar este un element al tainei din zilele de pe urmă, care este desigilată chiar înainte de închiderea harului. Ea este descoperită chiar înainte de închiderea harului, în perioada de tranziție când amândouă coarnele fiarei care se ridică din pământ ajung al optulea, care

este dintre cei șapte, așa cum este reprezentat de Daniel în anul întâi al lui Darius.

Cât despre tine, o, împărate, gândurile tale au venit la mintea ta, pe patul tău, cu privire la ceea ce va fi de aici înainte; iar cel ce descoperă taine și-a făcut cunoscut ceea ce are să se întâmple. Iar cât despre mine, taina aceasta nu mi s-a descoperit pentru vreo înțelepciune pe care aș avea-o eu mai mult decât oricare dintre cei vii, ci pentru pricina celor ce vor face cunoscut împăratului tâlcuirea și pentru ca tu să cunoști gândurile inimii tale. Daniel 2:29, 30.

Daniel întărește adevărul printr-un al doilea martor cu privire la faptul că visul lui Nebucadnețar privește zilele de pe urmă, când spune: „Cel ce descoperă tainele îți face cunoscut ce are să se întâmple”, „de aici înainte.” Apoi Daniel arată că taina nu i-a fost dată lui, nici pentru că ar fi avut o înțelepciune superioară oricărui alt om, ci că „taina” i-a fost dată lui Nebucadnețar „pentru cei ce vor face cunoscută tâlcuirea”. „Taina” a fost dată pentru cei care vor prezenta „tâlcuirea” visului regelui spiritual al Babilonului din zilele de pe urmă. Taina a fost dată în mod specific pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, căci „taina” este pentru aceia din zilele de pe urmă care proclamă căderea finală a Babilonului. Apoi Daniel descoperă visul cu chipul care fusese ascuns în întuneric și care a prilejuit încercarea de viață și de moarte.

Tu, împărate, ai văzut, și iată un chip mare. Chipul acesta mare, a cărui strălucire era deosebită, stătea înaintea ta, iar înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul acestui chip era din aur curat, pieptul și brațele lui din argint, pânțele și coapsele lui din aramă, fluierile picioarelor lui din fier, picioarele lui, în parte din fier și în parte din lut. Te-ai uitat până când o piatră a fost tăiată fără mâini, care a lovit chipul la picioarele lui, cele de fier și de lut, și le-a sfărâmat. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul au fost sfărâmate împreună și s-au făcut ca pleava de pe arie, vara; vântul le-a dus, așa că nu s-a mai găsit niciun loc pentru ele; iar piatra care lovide chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul. Acesta este visul; și vom spune tâlcuirea lui înaintea împăratului. Daniel 2:31-36.

Visul lui Nebucadnețar a identificat împărățiile profetice biblice din vremea lui până în zilele de pe urmă, când cei o sută patruzeci și patru de mii, reprezentați de Daniel în prezentarea sa către Nebucadnețar și de piatra tăiată fără ajutor de mâini, nimicesc împărățiile pământești pe care le reprezintă chipul, iar piatra aceea devine apoi un munte care umple întregul pământ. Visul privea zilele de pe urmă, la punctul de tranziție profetic, când celor o sută patruzeci și patru de mii le este revelat ultimul secret profetic.

În calitate de stindard al adevăratului corn protestant, ei duc apoi solia îngerului al treilea unei lumi muribunde. Acea solie se intensifică până la strigătul cel mare la legea duminicală din Statele Unite, când semnul fiarei este impus. Înainte de acel decret, cei reprezentați de Daniel în zilele de pe urmă urmează să fie confrunțați cu testul icoanei fiarei. Acel test este unul vizual și cere ca mișcările care determină emiterea decretului legii duminicale să fie văzute de cei reprezentați de Daniel. Ei sunt puși la probă pentru a se afla dacă au ales metodologia divină care le permite să vadă testul icoanei fiarei care este ascuns în întuneric. Încercarea lor implică smerenie personală și mărturisire. Ea implică o recunoaștere a faptului că lui Daniel i s-a dat înțelegere în vise și vedenii, căci dacă refuză să audă glasul lui Daniel strigând în pustie, este asemenea aceluia care, în zilele lui Hristos, au respins solia lui Ioan Botezătorul.

Sora White ne informează că cărțile lui Daniel și Apocalipsa se completează reciproc, iar cuvântul „complement” pe care îl folosește înseamnă a aduce la desăvârșire. La sfârșitul lunii iulie 2023, Leul din seminția lui Iuda a început despecetluirea Apocalipsei lui Isus Hristos, așa cum făgăduise să facă chiar înainte de închiderea timpului de probă. Procedând astfel, El a identificat adevăruri biblice care anterior fuseseră înțelese corect, dar care acum urmau să fie înțelese în contextul zilelor din urmă.

Unul dintre aceste adevăruri îl reprezintă cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Un altul este istoria care constituie împlinirea desăvârșită a «celor șapte tunete» din Apocalipsa, capitolul zece. El a scos la iveală adevăruri din liniile sacre ale reformei, care vorbesc despre dezamăgirea din 18 iulie 2020. El a folosit cele patru jaloane care se află în fiecare dintre liniile sacre ale reformei, jaloane ce ilustrează istoria întăririi primei solii până la judecată, într-un mod care până acum nu a fost niciodată recunoscut. Capitolul doi din Daniel aduce la desăvârșire multe dintre aceste concepte, deși aceste adevăruri profunde sunt ascunse în întuneric pentru cei care refuză să se hrănească cu metodologia identificată drept Alfa și Omega.

În încheierea acestui studiu al capitolului al doilea din Daniel, vom rezuma și vom corela unele dintre adevărurile și reperele pe care acest capitol le aduce la desăvârșire. Procedând astfel, identificăm faptul că taina care i-a fost descoperită lui Daniel în vedenia de noapte reprezintă chiar aceste adevăruri.

Vom expune rezumatul și concluzia în articolul următor.

Domnul are instrumentele Sale rânduite pentru a-i confrunta pe oameni în rătăcirile și căderile lor de la credință. Solii Săi sunt trimiși să aducă o mărturie limpede, ca să-i trezească din starea lor de amorțeală și să le deschidă înțelegerii prețioasele cuvinte ale vieții, Sfintele Scripturi. Acești oameni nu trebuie să fie doar predicatori, ci slujitori, purtători ai luminii, străjeri credincioși, care vor vedea primejdia care amenință și vor avertiza poporul. Ei trebuie să semene cu Hristos în râvna lor stăruitoare, în tactul lor chibzuit, în eforturile lor personale, pe scurt, în toată slujirea lor. Ei trebuie să aibă o legătură vie cu Dumnezeu și să devină atât de bine cunoscători ai profețiilor și ai lecțiilor practice ale Vechiului și Noului Testament, încât să poată scoate din vistieria Cuvântului lui Dumnezeu lucruri noi și vechi. Mărturii, volumul 5, p. 251.